

Bonddrängens höstvisa

Nu är det so - ligt och varmt på nä - set, som Sil - jan fam - nar med ar - mar blå. Och frö - na
skall - rar i pen - ning - grä - set och al - le man sko - la ut och slå. Se här min
slip - sten å här min byt - ta å mat i väs - kan till äng - en ut. Nu är det
tid till att gö - ra nyt - ta. En får nog svet - tas förr'n det tar slut.

Nu lilla Anna är räfsan färdig,
ditt namn jag skurit i skaftet in.
Kliv ej i bäcken, nej kom jag bär dig
igenom livet om du blir min.
Var inte rädd det är ej så farligt.
Du får ej väta de fötter små.
Nej jag ska bära dej nätt och varligt.
Det är ju gott att vi äro två.

Den ene stöder så lätt den andra,
det är ej lustigt att ensam gå.
Tillsammans vi ut på ängen vandra.
En gör ej nytta, men det gör två.
Och vad jag fäller du räfsar samman
och bärgar sedan i ladan in.
Kom låt oss vandra i lust och gamman
tills Herran skördar på ängen sin.

Du tror väl inte att jag dej sviker
och glömmar bort dej för gods och gull.
En blir ej lycklig för man är riker
och inte nöjder för pengars skull.
Men om man äger i alla öden
en trogen vän att sig sluta till,
då är man lycklig i själva döden.
Då har man gjort så som Herren vill.

Tack flicka kära! Du viskar bara
i örat på mig — det lät som ja.
Visst få vi bröd, det har ingen fara
om man ej super upp pengarna.
Med flit och bön och med kärlek trogen
så menar jag det blir ingen brist,
Gud ger oss säd på den lilla logen
och tänker på oss båd' först som sist.

Se så nu börjas, vad gräset ligger
omkull i rappet ty slåttern går.
Förgäves blomman om livet tigger.
Nu är den slut hennes korta vår.
Och blomman faller ifrån sin stängel
när skördan kommer med lien sin,
och tätt i spåren där går en ängel,
och räfsar samman och bärgar in.